Győri László

# *A szarvasok dala*

Sokan vagyunk, és egyre-egyre többen,
bolyongunk szomjan, zörgünk éhesen,
kopár a föld, alig van élelem,
agancsunk már mind kisebbre töpped.

A düh lepi be burjánnal a földet,
ez nem a párzás dühössége, nem
az ugraszt most, a halálfélelem,
az éhség akaszt megvadulva össze.

A földek körül végtelen kerítés,
tilosban áll az incselgő eleség,
a harsogó szár, egy falkának elég,
de falkánk nő, a gazda jól elintéz.

Alászálltunk, bejártuk a falut,
kerestük a kertben a veteményt,
és amikor éjjel a falu elaludt,
rozzant kerítés állt csak elibénk.

Átúszunk rajta az éj habjaiban,
gyümölcs vár, a fa hajtásait
letépik csöndben finom ajkaink
kifosztjuk a kertet, bármit, ami van.

Nyújtott testtel úszunk észrevétlen,
úszunk, úszunk a tilalmason át.
Alszik minden, alszik az almaág
alázatosan Isten édenében.

Tömött zöld sor kínálgatja ízét,
zsenge cső a karcsú kukoricán,
mikor mi van, sorban, egymás után
borul elénk a gazdag teríték.

De megindult ellenünk a hajsza,
a drótkerítés egyre magasabb,
agancsunk a hálóban fönnakad,
vergődünk, és tudjuk, hogy mihaszna.

Túl sokan vagyunk a tető erdejében
a kószálók, a bolyongó vadak.
Ígértetek, s mi hittünk. Emiatt
sokasodtunk a csillagok tövében.

Jöttünk s megyünk silány, rossz hazánkba,
a ti hazátok örök tilalom.
Nálatok fű, fa, minálunk a gyom.
Agancsunk árán úszunk a halálba.